

Løsningsforslag oppgave 1) Selskapsrett

Hvor ikke annet er nevnt, refererer lovhenviisningene til aksjeloven (1997 nr. 44)

I spørsmål 1 er problemstillingen om Peder og Lars kan etablere næringsvirksomhet organisert som enkeltmannsforetak, dersom en forutsetter at de begge skal ha like stor innflytelse og samme økonomiske risiko.

Hva som menes med enkeltmannsforetak (eller eneeieforetak) er ikke definert i noen lovbestemmelse. Men begrepsmessig betyr det at én person er ansvarlig for virksomheten i den forstand at han eksponerer både næringseiendeler og private eiendeler i forhold til kreditorene. Ansvarer er ikke delt med andre uten at det foreligger særskilt grunnlag for det (f. eks. i form av kausjon).

Når Peder og Lars skal starte opp virksomhet hvor de begge skal ha samme innflytelse og ansvar, må denne organiseres i form av et selskap. Det mest nærliggende at dette etableres på en måte som oppfyller vilkårene i selskapsloven, jfr. selskapsl. § 1 – 1, første ledd, jfr. § 1 – 2, første ledd, bokstav a eller aksjeselskap.

Konklusjonen på spørsmål 1 er derfor at virksomheten ikke kan etableres som enkeltmannsforetak.

I spørsmål 2 skal det vurderes hvilken organisasjonsform Peder og Lars bør velge for virksomheten når det skal tas hensyn til

- Lik innflytelse i selskapet
- Minimum innskudd av kapital
- Likedeling av risiko
- Minimal risiko i forhold til selskapets kreditorer.

De forskjellige hensyn trekker i ulike retninger. Nedenfor skal nevnes noen momenter knyttet til ANS, DA og AS. Vi kunne også ha vurdert problemstillingene i forhold til NUF og Samvirkeforetak, men det vil i denne sammenhengen falle for langt, jfr. dog kort nedenfor. Hensynet til lik innflytelse i selskapet kan ivaretas gjennom så vel ANS og DA som AS. Det forutsetter imidlertid at en i selskapsavtale / vedtekter / aksjonæravtale presiserer hva som menes med ”lik innflytelse”. Dette er en tvetydig formulering.

Kravet til minimum innskudd av kapital, trekker i retning av ANS eller DA. For disse selskapsformer er det ikke lovbestemt krav til innskutt kapital (ut over registreringskostnader). For AS – derimot – er minimum kapitalkrav nå kr. 30.000. Med virkning fra januar 2012 kan også innbetalt aksjekapital benyttes til å dekke stiftelsekostnadene til selskapet. Skal aksjekapitalen utelukkende bestå av penger, kan bekreftelse på innbetaling av aksjekapital foretas av finansinstitusjon, f. eks bank. Realiteten er derfor at nå er det meget beskjedne krav til aksjekapital

Ved etablering av AS kan likedeling av risiko oppnås ved at hver skyter inn 50 % av aksjekapitalen. Samme risikofordeling (men større risiko) kan oppnås ved DA, ved at ansvaret i forhold til kreditorene deles pro rata med 50 % på hver, jfr. selskapsloven § 2 – 4, tredje ledd. Ved ANS – derimot – vil ansvaret i forhold til kreditorene være solidarisk, noe som vil innebære en stor usikkerhet i forhold til risikodeling. Dette vil gjelde selv om Peder og Lars lager en intern avtale om 50 % fordeling av ansvaret i regressomgangen, jfr. selskapsl. § 2 – 5. Hensynet til minimal risiko i forhold til selskapets kreditorer, taler strekt for valg av AS. Selve definisjonen av AS, jfr. § 1 – 1, andre ledd, er at ingen av deltakerne (aksjonærene) er ansvarlig i forhold til selskapets kreditorer ut over innskutt aksjekapital, med mindre det foreligger særlig grunnlag, f. eks. avtale (kausjon) eller erstatningsgrunnlag.

Det blir en ”smakssak” hvordan de ulike hensyn bør vektas. Men med de endringer som nylig er kommet i aksjeloven vil det bli mer attraktivt å starte opp virksomhet ved etablering av aksjeselskap. Min oppfatning er ganske klar at dersom Peder og Lars kan skaffe midler til nødvendig aksjekapital (kr. 30.000) – og det bør de absolutt kunne, bør aksjeselskapsformen velges for virksomheten. Hensynet til risikoen i forhold til selskapets kreditorer bør veie tyngst.

Med de nye og mer enkle krav til stiftelse av aksjeselskap (og med mulighet for unnlatt revisjonsplikt), vil aksjeselskapsformer være attraktiv også i forhold til bruk av NUF som organisasjonsform.

Vi må imidlertid huske på at det fortsatt gjelder et alminnelig krav til at aksjeselskap skal ha en forsvarlig egenkapital ut fra risikoen ved og omfanget av driften. Det kan derfor ære at høyere aksjekapital enn lovens minimum bør vurderes.

Problemstillingen i spørsmål 3 er om selskapet er revisjonspliktig.

Hovedregelen er at generalforsamlingen i aksjeselskap skal velge revisor, jfr. § 7-1. Men med virkning fra 1. mai 2011 er det gitt nye bestemmelser hvor generalforsamlingen med 2/3

flertall (flertall som for vedtektsendring) kan gi styret fullmakt til å bestemme at selskapets årsregnskap ikke skal revideres etter revisorloven. Vilkårene er at driftsinntektene ikke overstiger årlig 5 millioner kroner, balansesummen er mindre en 20 millioner og at antall ansatte ikke overstiger 10 årsverk, jfr. §§ 7-6 flg.

Spørsmål 4 gjelder om det kan vedtektsfestes eierbegrensninger og særlige familiemessige egenskaper for å være aksjonær i selskapet.

Svaret er ja, og de aktuelle bestemmelser er følgende:

- § 4 – 1 gir hjemmel for ulike aksjeklasser,
- § 5 – 3 inneholder hjemmel for stemmerettsbegrensninger knyttet til person og inndeling av aksjene i flere aksjeklasser,
- § 4 – 18 gir hjemmel for å vedtektsbestemme visse egenskaper for aksjonærene (f. eks. at de skal høre til en bestemt familie, ha en bestemt utdanning, bestemt bopel m. v.).

I spørsmål 5 skal det redegjøres for regler som gjelder for innskudd av aksjekapital i annet enn penger.

Hovedregelen er at aksjekapitalen skal skytes inn i form av penger – dvs. likvide verdier. Det er likevel adgang til å bruke naturalaktiva som aksjekapital isteden for penger. Det som er problematisk i den forbindelse, er å sikre at slik kapital har reell verdi tilsvarende det som blir oppgitt. For å sikre dette er det gitt flere bestemmelser som må følges for at naturalaktiva skal kunne godkjennes som aksjekapital. Bestemmelsene er:

- §§ 2 – 1, andre ledd, 2 – 4, førsteledd (1), 2 – 6 og 2 – 8.
- I tillegg må nevnes foretaksregl. § 4 – 4, bokstav e, som bestemmer at revisorbekreftet erklæring om naturalinnskudd, skal følge som vedlegg til registreringsmeldingen.

Problemstillingen i spørsmål 6 er om selskapet er lovlig stiftet når stifterne har underskrevet et datert stiftelsesdokument med lovlig innhold.

Den aktuelle bestemmelse er § 2 – 9 hvor det fremgår at selskapet regnes som lovlig stiftet når datert stiftelsesdokument er undertegnet.

I spørsmål 7 spørres det om hvem som er bundet av en avtale selskapet inngår før det er registrert i foretaksregisteret.

Det er § 2 – 20 som regulerer slike avtaleforhold. Hovedregelen er at selskapet ikke kan pådra seg forpliktelser før det er registrert i foretaksregisteret (med mindre annet fremgår av stiftelsesdokumentet). Inngår noen på vegne av selskapet en avtale før registrering har skjedd, er det vedkommende som har handlet på vegne av selskapet som blir personlig ansvarlig for avtalen. I dette tilfeller er det Peder som har inngått avtalen med Maskinsalg AS, og da blir Peder personlig ansvarlig. Blir selskapet senere registrert, overtar dette ansvaret for avtalen.

I praksis tilføyer man gjerne ”under stiftelse” til selskapsnavnet når det inngås avtale på vegne av selskaper som enda ikke er registrert. På den måte gir man avtalepraten (medkontrahenten) beskjed om at selskapet enda ikke er stiftet. Konsekvensen av denne tilføyelsen vil oftest være at medkontrahenten ikke kan holde personen som har representert selskapet ansvarlig for avtalen.

I det siste spørsmålet (nr. 8) er problemstillingen om registrering i foretaksregisteret kan skje når stiftelsesdokumentet er underskrevet 1. mars og registreringsdokumentene ble sendt 16. juni.

Det er 2 bestemmelser som regulerer når registrering skal skje. For det første er det § 2 – 18 som stiller krav om registrering innen 3 måneder etter underskrift av stiftelsesdokumentet. I dette tilfellet er det gått mer enn 3 måneder. Da kan registrering ikke skje.

Den andre bestemmelsen som sier noe registreringstidspunktet, er foretaksregisterl. § 4 – 1. Her bestemmes det at under enhver omstendighet skal registrering skje før næringsvirksomheten begynner. Det vil si at det ikke alltid er tilstrekkelig å overhold 3 måneders fristen i § 2 – 18. Ofte vil det være nødvendig med registrering før denne fristen. Men når 3 månedersfristen i § 2 – 18 er overskredet kan ikke registrering skje. Konklusjonen blir at registrering ikke kan skje, slik faktum er i oppgaven.

(Det som vil skje i praksis er at dokumentene dateres og underskrives på nytt, og sendes foretaksregisteret innen en ny 3 måneders frist)

Løsningsforslag oppgave 2) Organisering av næringsvirksomhet

Hvor ikke annet er nevnt, gjelder alle lovhenvvisninger aksjeloven (1997 nr. 44).

Problemstillingen i spørsmål 1 er styrets samtykke til overdragelse / erverv av aksjer i selskapet. De aktuelle bestemmelser er §§ 4 – 15, andre ledd og 4 – 16, andre ledd. Marte ønsker å overdra deler av aksjene til sin sønn Trond. Når ikke annet er bestemt i selskapets vedtekter, kan samtykke ikke nektes ved overdragelse til tidligere eiers personlige nærstående eller slektninger i rett opp eller nedstigende linje. Konklusjonen blir da at styret ikke kan nekte aksjeoverdragelsen til Trond.

Spørsmål 2 gjelder de øvrige aksjonærs forkjøpsrett til aksjene som skal overdras til Trond. Bestemmelsene som regulerer dette er §§ 4 – 15, tredje ledd og 4 – 21, andre ledd. Av bestemmelsene går det frem at forkjøpsretten ikke kan gjøres gjeldende ved aksjeoverdragelse til bl. annet slektninger i rett opp eller nedstigende linje. I dette tilfelle har altså ikke de øvrige aksjonærer forkjøpsrett.

Neste spørsmål gjelder gyldighet av styrets avgjørelse om kjøp av lokaler på 1.000 kvm. Eget behov var 500 kvm. Marte og Peder anfører tre begrunnelser for at avgjørelsen ikke var gyldig.

For det første mener de at det ikke var tilstrekkelig flertall ved styrets avgjørelse. Avgjørelsen ble truffet med 2 mot 2 stemmer, dog slik at styreleder stemte for. Bestemmelsene om alminnelig flertallskrav er § 6 – 25. Det fremgår at som avgjørelse gjelder det som flertallet stemte for. Ved stemmelikhet gjelder det som styreleder stemte for. Marte og Peder kan derfor ikke få medhold på dette punkt.

Neste anførsel er knyttet til inhabilitet. Eiendommen som er besluttet kjøpt, tilhører fetter til styreleder Lars. Spørsmålet er om Lars var inhabil. Dette reguleres av § 6 – 27. Det kan ikke være tvil om at avtalen med selskapet har en fremtredende personlig og / eller økonomisk interesse for fetteren. Spørsmålet er om han kan ansees som Lars' ”nærstående”. Av § 1 – 5 fremgår det at han ikke regnes til kretsen av nærstående. Marte og Peder kan derfor ikke få medhold på dette punkt heller.

Siste anførsel er at kjøp av eiendom til utleieformål er i strid med selskapets formål. Rettslig grunnlag for denne drøftelsen er at styre kan treffe avgjørelser og inngå avtaler som ligger innenfor selskapets formål, med mindre lovbestemmelser eller beslutning av

generalforsamling bestemmer noe annet. Slike bestemmelser eller beslutning finnes ikke i dette tilfellet. Formålet til selskapet er ”salg av nye og brukte biler, reparasjon av biler og annen virksomhet som står i forbindelse med dette”. Det vil være innenfor formålet å kjøpe lokale til eget bruk. Samtidig vil det være utenfor formålet å kjøpe eiendom som rent investeringsobjekt uten at det foreligger eget behov. Her er det et mellomtilfelle. Oppgaven har ikke tilstrekkelig faktum til en fullstendig drøftelse. Noen momenter av betydning skal nevnes. Hva var hovedformålet med anskaffelse – investering i fast eiendom eller anskaffelse av nye hensiktsmessige lokaler? Hvordan var nåværende lokaler i forhold nyanskaffelsen – hvilke lokaler var best egnet til primærvirksomheten til firmaet? Hvor nødvendig var det å anskaffe nye lokaler nå – f. eks. hvor langvarig var leieforholdet? Kostnadene med å eie – og leie? Konklusjonen ut fra faktum i oppgaven, er usikker. Jeg er tilbøyelig til å si at det må i stor utstrekning være opp til styret å ta standpunkt til om hva som ligger innenfor selskapets formål. Den mest forsvarlige hovedkonklusjon bør derfor være at styrets avgjørelse om kjøp av lokalene, er gyldig.

De to siste spørsmål gjelder avtaleinngåelse på vegne av selskapet. Spørsmål 4 gjelder om selskapet er bundet av avtale om kjøp av løftearm til kr. 250.000. Avtalen er inngått av daglig leder Ole Vold. Daglig leders avtalekompetanse reguleres av § 6 – 32, jfr. § 6 – 14. I tillegg må § 6 – 33 trekkes inn i drøftelsen.

Det første man må ta standpunkt til, er om kjøp av løftearm til kr. 250.000 ligger innenfor det daglig leder kan inngå avtale om. Spørsmålet er om slik anskaffelse hører til den daglige ledelse, eller om slik anskaffelse ”er av uvanlig art eller stor betydning”, jfr. § 6 – 14, første og andre ledd. Det kan også trekkes inn i drøftelsen om det forelå en form for nødssituasjon som beskrevet i bestemmelsens tredje ledd. (Jeg mener det ikke foreligger noen nødssituasjon.) Det fremgår av oppgaveteksten at selskapet har 10 ansatte og en årlig omsetning på 12 millioner kroner. Jeg er tilbøyelig til å si at en anskaffelse innenfor dette beløp og denne type utstyr ligger til den daglige ledelse. Jeg forutsetter da at utstyret er nødvendig for selskapets virksomhet.

Det må også drøftes om styret har bestemt at slik løftearm ikke skal anskaffes, og slik sett har instruert daglig leder om ikke å foreta slik anskaffelse. Etter § 6 – 14, første ledd er daglig leder pliktig til å følge styrets instruks og pålegg. Faktum er litt vagt på dette punkt. Det styret har sagt, er at en løftearm til kr. 350.000 var for kostbart, og at anskaffelse skulle vurderes på et senere tidspunkt. Jeg er vel tilbøyelig til å mene at daglig leder ved sin beslutning har trosset styrets instruks.

Under forutsetning av at daglig leder har inngått avtale som han ikke har *rett til / myndighet til* (enten fordi han har handlet utenfor daglig ledelse og / eller handlet i strid med styrets avgjørelse), oppstår spørsmålet om selskapet likevel er bundet av avtalen Ole har inngått. Dette spørsmål reguleres av § 6 – 33. Det er ikke noe i oppgaven som tyder på at selger av løftearmen kjente eller burde ha kjent til at Ole overskred sin myndighet. Hovedkonklusjonen må derfor være at selskapet er bundet av avtalen om kjøp av løftearm.

Det siste spørsmål (5) gjelder også om selskapet er bundet av en avtale, denne gang inngått av verksmester Jan Johansen. Avtalen det gjelder er kjøp av instrument som simulerer lufttrykk for biler i ulik hastighet. Det kostet kr. 20.000. Instrumentet var totalt unyttig for selskapet. Det rettslige grunnlaget er her avtaleloven (31.05.18) § 10, andre ledd om stillingsfullmakt.

I en så vidt stor virksomhet som Bilsalg AS må leder av verkstedet ha fullmakt til å kjøpe inn rekvisita og mindre kostbart utstyr m. v. nødvendig for den daglige drift. Det må være den ansatte selv som vurderer hva som er nødvendig for virksomheten. En selger må også kunne stole på at ansatte i lederstillinger passer på å holde seg innenfor det som er vanlig og akseptert praksis i vedkommende firma. Det kan derfor ikke brukes mot selger at måleinstrumentet var totalt unyttig, med mindre det var helt åpenbart for ham at utstyret ikke var relevant for virksomheten. Slike opplysninger er ikke gitt i oppgaveteksten. Når det gjelder beløpets størrelse – kr. 20.000 – er dette heller ikke så veldig stort sett i forhold til virksomhetens omfang. Et selskap må i stor utstrekning ha risikoen for at den enkelte ansatte opptrer på en ufornuftig måte i forhold til utenforstående. Dersom den utenforstående ikke har klart grunnlag for noe annet, må en kunne stole på at ansatte handler innenfor sine interne fullmakter og instruksjoner.

Jeg mener at Bilsalg AS er bundet av avtalen.

Løsningsforslag 3) Organisering av næringsvirksomhet

Hvor ikke annet er nevnt, gjelder alle lovhenvvisninger selskapsloven (1985 – 83)

Spørsmål 1 gjelder de nærmere vilkår for at avgjørelse truffet av selskapsmøtet skal være gyldig. Etter § 2 – 12, første ledd, gjelder det et enstemmighetsprinsipp for beslutninger i selskapsmøtet. Siden Marte stemte mot anskaffelsen, er det derfor ikke truffet gyldig avgjørelse om anskaffelse av ny dreiebank.

Neste spørsmål (2) gjelder om Peder og Lars har *rett* til å foreta bestilling av dreiebank. Bestemmelsen som regulerer den enkelte deltakers rett til å treffe avgjørelser av betydning for selskapets virksomhet, er § 2 – 20. Deltakernes avgjørelsesmyndighet må holdes innenfor det som er ”naturlig og rimelig ledd i den løpende drift”. Jeg vil anta at kjøp av dreiebank til kr. 50.000 faller inn under dette. Dette kan likevel diskuteres nærmere. Vi har dog ikke oppgitt noe faktum som gir holdepunkter for en slik drøftelse. Det er en forutsetning for den enkelte deltakers rett til å treffe avgjørelse at ingen deltakere ”har motsatt seg..” en slik avgjørelse. I dette tilfellet har Marte motsatt seg kjøp av dreiebank. Derfor må konklusjonen være at Peder og Lars ikke har *rett* til å bestille ny dreiebank på vegne av selskapet.

Tross den manglende rett til å foreta bestilling, ble dreiebanken bestilt. I spørsmål 3 er problemstillingen om selskapet er bundet av bestillingen. Dette reguleres av §§ 2 – 21, første ledd og 2 – 22, andre ledd. Når ikke annet er bestemt, er hovedregelen at hver enkelt deltaker er *legitimert* til å inngå avtaler på vegne av et ANS, jfr. § 2 – 21, første ledd. Avtalen Peder og Lars har inngått, er derfor bindende for selskapet, forutsatt at medkontrahenten er i god tro, jfr. § 2 – 22, andre ledd. Det er ingen opplysninger i oppgaven som skulle tyde på at medkontrahenten ikke var i god tro. Konklusjonen er derfor at selskapet er bundet av bestillingen.

Problemstillingen i spørsmål 4 er den enkelte deltakers plikt til å dekke selskapskreditorenes krav. Hovedbestemmelsen er § 2 – 4, første ledd. Bestemmelsen fastslår deltakernes solidaransvar i forhold til selskapskreditorene. Marte mener hun ikke er pliktig til å betale siden det var Peder og Lars som hadde foretatt bestillingen. Dette argument er ikke holdbart. Poenget er at den avtalen som Peder og Lars har inngått, er bindende direkte *for selskapet*. Medkontrahenten har derfor rett til å kreve den eller de selskapsdeltakerne han vil for det

beløp som ikke betales av selskapet (forutsatt at frister / påkrav nevnt i bestemmelsens andre ledd er oppfylt). Marte mener også at hun under enhver omstendighet ikke er pliktig til å betale mer enn 50 % av kjøpesummen, siden deltakerne har inngått en intern avtale om fordeling av underskudd med 50 % på Marte og 25 % på de 2 andre deltakerne. Hun kan heller ikke høres med dette argument. For det første kan det reises spørsmål om avtalen regulerer fordelingen i regressomgangen mellom partene, jfr. § 2 – 5. Dette er imidlertid ikke avgjørende. Slike interne avtaler om fordeling av ansvaret, har ikke virkning i forhold til kreditorene med mindre avtalen er registrert i foretaksregisteret eller på annen måte er kjent for kreditor, jfr. § 2 – 4, tredje ledd, foretaksregl. (85 – 78) § 3 – 4, andre ledd, pkt. 2 og § 10 – 1. Dersom ansvarsdelingen skulle hatt virkning i forhold til selskapets kreditorer, ville heller ikke selskapet ha vært et ANS, men et selskap med delt ansvar (DA). Konklusjonen må derfor bli at Marte er pliktig til å betale hele kjøpesummen for dreiebenken.

(Marte kan så søke regress (§ 2 – 5) av Peder og Lars. Hvor stort regresskravet vil være, er noe uklart ut fra faktum i oppgaven. Det er heller ikke spørsmål om dette. Jeg kan dog nevne at hovedregelen etter § 2 – 5 er likedeling mellom deltakerne, dvs. 1 / 3 på hver av de 3 deltakerne. Det kan være avtalt annen deling. Avtalen mellom deltakerne om underskuddsdeling kan neppe overføres til regressoppgjøret. Det kan jo være at kjøp av dreiebenken var et fornuftig kjøp og ikke bidro til noe (øket) underskudd. Marte kunne kanskje også prøve å kreve tilbake 100 % av kjøpesummen ut fra den omstendighet at Peder og Lars uberettiget hadde foretatt bestillingen. Et event slikt krav bygger på en erstatningstankegang, og forutsetter at det kan dokumenteres et økonomisk tap for Marte. Heller ikke dette tror jeg vil føre frem. Uten nærmere holdepunkter i faktum vet vi ikke om kjøp av dreiebenken medførte et endelig økonomisk tap).

I spørsmål 5 er problemstillingen om Marte har rett til å overdra sin andel i selskapet til Ole. I § 2 – 28 er det bestemt at de andre deltakerne må samtykke i overdragelse av andel. Nektelse av samtykke krever etter bestemmelsen ikke noen saklig begrunnelse. Når Peder og Lars motsetter seg slikt salg, må konklusjonen være at Marte ikke har rett til å overdra andelen til Ole.

Neste spørsmål (6) omhandler vilkårene for at Marte i fremtiden ikke skal hefte for de avtaler Peder og Lars inngår på vegne av selskapet mot Martes vilje. Hun tilskriver alle

forretningsforbindelser og meddeler dem dette. Spørsmålet er om slik underretning er tilstrekkelig til å gjøre Marte ubundet i forhold til mulige medkontrahtenter. Hovedregelen etter § 2 – 21, første ledd er at den enkelte deltaker kan inngå avtaler på vegne av selskapet (forutsatt at selskapet ikke har styre eller daglig leder). Signaturretten kan begrenses ved avtale, jfr. bestemmelsens andre pkt. Her er det ingen slik begrensning. Den begrensningen Marte ønsker, kan ikke registreres i foretaksregisteret, jfr. § 2 – 22, første ledd. Derimot vil mulige fremtidige avtaleparter bli fratatt sin gode tro gjennom Martes melding. De medkontrahtenter som har mottatt varselet, kan derfor ikke påberope seg god tro etter § 2 – 22, andre ledd når de inngår avtale med ANS’et hvor Peder / Lars opptrer på vegne av selskapet. Konklusjonen må derfor være at Marte ikke vil være forpliktet i forhold til de medkontrahtenter som mottar varselet. Men i forhold til de mulige fremtidige medkontrahtenter som ikke mottar varselet, vil hovedregelen gjelde, dvs. at avtalekompetansen tillegges den enkelte deltaker, og at deltakerne er solidarisk ansvarlig i forhold til selskapets kreditorer, jfr. § 2 – 21, første ledd og § 2 – 4.

Problemstillingen i spørsmål 7 er knyttet til de nærmere vilkår for å tre ut av selskapet.

Lovgrunnlaget er § 2 – 32. Marte ønsker å tre ut straks, mens Peder og Lars mener hun må vente i 6 måneder etter at skriftlig varsel er gitt, jfr. bestemmelsens første ledd.

Vilkårene for å bli utløst straks er bl. annet at Martes rettigheter i selskapet er blitt ”vesentlig misligholdt”.. , jfr § 2 – 32, andre ledd, bokstav a. Martes rettigheter er blitt krenket av Peder og Lars ved at de ikke har respektert enstemmighetsprinsippet i § 2 – 12. Det er videre et mislighold av selskapsforholdet når Peder og Lars foretar bestilling av dreiebenk mot Martes vilje. Spørsmålet er om dette misligholdet er ”vesentlig”. Jeg mener det. For det første representerer misligholdet mulighet for betydelig økonomisk tap for Marte – kr. 50.000. For det andre er misligholdet – bestillingen – foretatt med overlegg, siden Peder og Lars kjente til Martes oppfatning.

Konklusjonen blir da at Marte har rett til å bli løst ut straks fra selskapet.